

In liefdevolle herinnering aan
Barta Gerarda Antonia
Littellink-de Munnik
weduwe van
Gerardus Littellink

Zij werd geboren op 1 juni 1914 in Raalte.
Na voorzien te zijn van het H. Sacrament der Zieken, overleed ze te Raalte op 3 oktober 1994. We hebben haar lichaam op 6 oktober te ruste gelegd op begraafplaats „Pleegste” te Raalte.

Op papa's verjaardag hebben we afscheid moeten nemen van mama. Het is voor ons een grote troost te weten dat ze nu weer bij elkaar zijn. Ze laat een grote leegte achter. Want ondanks haar steeds kleiner wordende wereldje, bleef ze een lieve moeder en oma. Ze was een kleine vrouw met een groot hart, je moest wel van haar houden. Hoe stond ze vroeger niet klaar om het iedereen naar de zin te maken. Ze was zeer behulpzaam en gastvrij en ze hield van de kleine vreugden van het leven. Toch heeft ze ook veel verdriet gekend, maar daar klaagde ze niet over. Ze was heel bescheiden en vroeg nooit iets voor zichzelf. Wel hield ze van lekker eten, toeren met papa en elke week een potje kaarten. Ze had een prachtig gevoel voor humor en kon iedereen aan het lachen maken met haar pretoogjes en mooie gezegdes.

Toen ze geleidelijk aan dingen begon te vergeten, zal ze het daar vaak moeilijk mee gehad hebben. We hebben haar steeds een beetje meer moeten loslaten. Toen papa niet

meer voor mama kon zorgen, is ze naar „de Hartkamp” gegaan, waar ze twee jaar geweldig en liefdevol verpleegd is. Daar zijn wij zeer dankbaar voor. Als je naar haar toeging, kon je haar een groot plezier doen met een gebakje of een advocaatje. Afgelopen zomer hebben we samen haar 80ste verjaardag gevierd. Mama was toen heel goed en ze heeft heel erg genoten van alle kinderen en kleinkinderen om zich heen en van de 80 rode rozen, die wij haar hadden gegeven. Het was echt een dag met een gouden randje. Daarna kende ze ons steeds minder en waren we al blij met af en toe een glimlach van herkenning. Dat ze een zeer gelovige vrouw was, bleek de laatste maanden wel. Ze heeft bijna onophoudelijk gebeden en we konden haar toen bijna niet meer bereiken. Zo hebben we geleidelijk afscheid van haar moeten nemen. Ze wilde de laatste jaren altijd zo graag naar huis. We hopen dat ze nu thuis is gekomen. Het volgende gedichtje drukt precies onze gevoelens uit.
't Verlies was er al voor het einde de rouw, voordat het afscheid kwam, toen die onzekere verwarring bezit van haar gedachten nam.
We voelden mee haar stil verdriet
Nu rouwen wij, maar treuren niet.

Bedankt lieve, dappere mama en oma. Wat zullen we je missen.

DANKBETUIGING

Voor uw medeleven na het overlijden van moeder en oma zeggen wij u hartelijk dank.

Namens de kinderen Littellink